

Signor Elia

Lohdutus

Olin kolmentoista vuoden vanha, kun rakastettu äitini kuoli; eikä tämä surullinen aika ole minulta koskaan unhoon jäävä. Oi! muistan vielä niin hyvin tuon päivän, jona hänen ruumiinsa vietiin hautaan. Se oli kaunis päivä, aurinko paistoi, linnut visertivät, vaan sittenkään en nähnyt mitään, en kuullut mitään – en tuntenut mitään. Kaikki oli niin kylmää, niin tyhjää sydämessäni. En osannut surra niinkuin olisin tahtonut. Jäykkänä seurasin kulkuetta tuijottavin silmin. En ajatellut mitään, en tahtonut mitään, en tietänyt eläväni.

Niin kuluivat nämä tunnit äänettömässä surussa. Mitä ympärilläni tapahtui, sitä en kykene muistamaan. – –

Illalla makasin sängyssäni, ja vasta silloin, kun kuu loi ystävällisen katseensa minuun yksinäisyydessäni, sain minä ilmaista suruani, sain minä itkeä – katkerasti, kiihkeästi, kauan.

Niin olit Sinä siis kuollut, kuollut ja haudattu, hellämielinen äiti . . . en koskaan enää saa sinua nähdä täällä, poissa olet ainaaksi – oi, mikä arvo enää elämälläni on? Miks'en ole saanut seurata sinua hautaan . . . Oi, Jumala, takaisin anna minulle äitini, jota niin rakastin, niin syvästi, niin hartaasti . . . tahi suo mulle *lohdutusta!*

Olin epätoivon partaalla . . .

Mutta vähitellen muuttui tilani. Kyyneleeni eivät enää vuotaneet niin runsaina, ajatukseni eivät olleet niin synkkiä. Syytin itseäni kiittämättömyydestä, kun näin hillitsemättömällä tavalla saatoin antautua tuskan valtaan . . . Eikö ollut minulla jällellä isä, jota nyt voisın rakastaa kaksinkertaisesti . . . ja kaikki muut, jotka olivat minulle rakkaat? – –

Ja minä muutuın vähitellen kaihomieliseksi.

Ajattelin aikaisempaa lapsuuttani, muistelin sitä suihdetta, jossa olin ollut äitiini, sitä rakkautta, jolla hän oli minua kohdellut, niitä hyviä opetuksia, joita hän oli minulle antanut.

Oi, äitini, hän oli enkeli!

Kun hän suloisella hymyllään ja lempeällä äänellään puhui Jumalan hyvydestä, enkelien autuudesta, taivaan ihmeellisestä kauneudesta ja sen rauhasta ja sen täydellisestä onnellisuudesta – oi, kuinka suloiselta se tuntuikaan! . . . Silmä vettyi, kädet tietämättään paneutuivat ristiin ja huulet kuiskasivat:

– Äiti, emmekö pian pääse taivaaseen?

Silloin hän nosti minut polvilleen, suuteli minua ja sanoi liikutettuna:

– Pikku kultuni, sitä emme tiedä . . . tapahtuuko se pian vai vasta pitkän ajan kuluttua. Mutta meidän tulee aina pelätä Jumalaa ja olla kilttejä, niin enkelit kerran kantavat meidät Hänen luokseen.

Toiste taas hän saattoi puhua siitä ihanasta soitosta ja laulusta, jota enkelit esittivät.

– Äiti, osaanko minäkin sitten soitella harppua ja laulaa tuolla ylhäällä Jumalan luona? . . . Voi, kuinka se olisi lystiä.

Niin äiti, sinä opetit minulle sen puhtaan, viattoman lapsenuskon, joka sitoo niin hellän yhdyssiteen Jumalan ja ihmisen välille! . . .

Niin kauan kuin minulla oli nämä muistot, jotka mieltäni viihdyttivät, tunsin itseni niin levolliseksi, melkein pä onnelliseksi. Tietämättäni rukoilin iltarukoukseni niinkuin ennen, ja ennenkuin ehdin palata todellisuuteen, yllätti minut rauhoittava uni.

Ja minä näin suloisen unen.

Minusta tuntui, että olin paratiisin ilotarhassa.

Jalkani polkivat vihertävää ruohonurmea, joka kasvoi villiä, ihanan kauniita kukkia ja ruusuja. Ympärilläni seisoı puita, köyristyneinä kypsien, viekoittavien hedelmiensä painosta. Täällä pulppusi esiin lähde kallion povesta, tuolla viskasi suihkukaivo kimmeltävää vettänsä, täällä sivullani luikerteli hiljainen, lirisevä puro, tuolla loitommalla välkkyili tuuheiden puiden välistä pienen metsäjärven

hopeankirkas pinta. Väliin kohosi tie somalle mäelle, väliin se laskeutui lumoavaan laaksoon – kaikkialla oli yhtä kaunista, kaikkialla sama upea, kesäinen komeus.

Hempeä, vilvoitteleva tuuli pani ilman vienoon värähdykseen, että tuskin lehtikään liikkui. Valovirtaus, äärettömän paljon kirkkaampi ja kuulakkaampi kuin auringon valo, valautui tämän tenhoisan maiseman yli, jossa kaikki oli niin täydellistä.

Yhtä puuttui kuitenkin. Astuin niin yksinäni keskellä kaikkea tätä kauneutta. Ei näkynyt elävää olentoa, ei saapunut korvaan ystävällistä ääntä. Kaikki oli niin juhlallisen hiljaista.

Tunsin valtavaa kaihoa, ikävöitsin – en tietänyt mitä.

Katsahdinkin ympärilläni etsien: samaa liikkumatonta ihmeellistä kauneutta, mutta elämää ei. Tuntui niin tyhjältä, sydän vetäytyi kokoon.

Vaan vaiti! Mikä kajahteli? – – – Kaukaista soittoa . . . laulua . . . ?

Sydämeni tykytti odotuksesta.

Ei, ne sävelet, joita äsken olin kuulevinani, eivät enää kuuluneet . . . Se oli vain harha . . .

Huoahdin ja pysähdyin tuuhean tammen suojaan.

Silloin, silloin kalahti taas sävel lyyrasta . . . Hiljainen, soinnukas akkordi.

Se oli aivan lähellä.

Nostin silmäni, ja ihmehtien, lumottuina pysähtyivät ne ihanaan näkyyn.

Muutaman askeleen päässä edessäni, keskellä somia niittyvuokkoja ja pieniä kiharatukkaisia enkeleitä istui äitini, polvillaan kultainen lyyra. Oi, tunsin heti nuo rakkaat piirteet, vaikka nyt olivatkin niin taivaallisen kauniit, puhtaat, nuorekkaat . . . !

Hän lauloi ja säesti lyyralla.

Ihastuneena, siihen paikkaan loihdittuna kuin lumottu, nojauduin tammen runkoa vasten ja kuuntelin . . . – kuuntelin mitä sulavimpia, metallinheleitä sointuja, sellaisia, joita ei korva ennen ollut aavistanutkaan.

Ja niistä sanoista, joita äitini laulaessaan lausui, muistan seuraavat:

Poistukaa surut, te kalpeat varjot –.

Valosta tästä – paetkaa pois.

Paetkaa pois päälle maan, kotihinne! . . .

Siellä se Teidän toiminta on.

Täällä on ilo, vain totinen onni,

Täällä on autuuden kotimaa;

Täällä ain' kaikuu ylistyslaulu:

Kunnia, voima on Jumalan vain!

Jos hyvin elät, oi ihmissielu,

Ei kuolo kauhua sulle tuo . . .

Kun hetkes' lyöpi, niin onnellisna

Sä tänne pääset Jumalas' luo.

Loppusanat toisti äitini useita kertoja yhä hitaammin ja hiljemmin.

Kun viimeiset akkordit olivat äänettömyyteen kadonneet, antoi hän lyyran vaipua alas – – – ja katseli ylös. – Silmämme kohtasivat toisensa – äitini hymyili – hän nyökäytti päätään – – – hän sanoi: ”Ällös sure, olen luonasi! – – – Minä syöksyin eteenpäin. – – – Ilma vihelsi korvissani – – – pauhaavaa soittoa – kovaäänistä laulua . . . – – Heräsin.

Yö oli ympärilläni . . . Mutta minä olin ymmärtänyt uneni, ja oli niin valoisata, niin lämmintä sydämessäni. *Jumala oli suonut minulle lohdutusta*, niinkuin olin rukoillut. Hän oli lähettänyt luokseni näkymättömän suojelusenkelin, ja se oli äitini . . . Nyt tiesin, että hän aina oli oleva luonani, ja suojeleva minua, omaa poikaansa – ja jos en nähnytäkään häntä, niin tunsin kuitenkin hänen läsnäolonsa, *Jumalan läsnäolon*.

Signor Elia. (= P. E.?)

(Ruusu-Risti 1952, N:o 10, s. 319–322.)